

er nemlig en Erklæring, som ikke kan modsiges, og derom kan der altsaa ikke blive nogen Diskussion imellem det ærede Medlem og os. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem har saadanne Fantasier; det ligger maasse ikke udenfor den Betragtningmaade, som det ærede Medlem kan bygge sin Politik paa; men jeg kan ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem tør tillade sig at sige ligeoverfor en Erklæring af os om det Modsatte, at der kan diskuteres om dette Punkt. Naar jeg har afgivet en bestemt Erklæring, diskuteres jeg ikke mere om den med det ærede Medlem. — Jeg skal nu gaa over til den tredie Bemærkning af det ærede Medlem med Hensyn til hele Omflytningen. Det ærede Medlem sagde, at han ikke var gaaet i denne Fælde. Jeg skal ikke strides om, hvilke Fælder det ærede Medlem gaar i eller ikke, jeg tror, at han der har endel Kjendskab, som jeg ikke skal komme ind paa at kritisere, men faameget skal jeg kun sige, at det ærede Medlem ogsaa der gav en Anvisning, som ganske vist blev givet med Velvilje; der kom Velwillien frem, tidligere har jeg ikke set den, og denne Anvisning gif da ud paa, at vi burde forhandle med Ministeren og forsikre os om, hvad han vilde gaa ind paa. Det ærede Medlem antydede dermed, at saaledes havde han tidligere baaret sig ad (Berg: Det er sikkert.). Det ærede Medlem indbrømmer det altsaa, men jeg vil sige det ærede Medlem, at disse Forhandlinger i Bindusforbyninger, paa Krapper og forskjellige andre Steder med Krigsministeren om at bytte en større Bevilling til Kanoner med andre Indrømmelser, har jeg ikke lyst til at gaa ind paa. Det ærede Medlem sagde, det skulde ske i Udvalget; men det ærede Medlem har ikke dengang, da han vandt sin Seir og bandede Finantsloven for 3 Aar ved Kanonbevillingen, forhandlet noget om Ætvalent i Udvalget. Vi have ikke mærket det Ringeste dertil i Udvalget, og det bedste Bevis for, at det ærede Medlem ikke har det, er, at da det ærede Medlem satte sin Kanonbevilling ind dengang, fik han maasse Krigsministeren i al Gemmelighed til at akvisecere ved Finantsloven i Landsstinget — vi vidste ikke Noget derom hverken i Udvalget eller udenfor — Ministeren fastholdt sine Forslag og lod dem forkaste ved tredie Behandling her. Altsaa, hvis der har været en Afkod, har den været sluttet bag Udvalgets og bag Salens Ryg, men deri vil jeg ikke følge det ærede Medlem. Det ærede Medlem er ikke tilfreds med den høje Grad af Alenhed, vi have vilst. Det ærede Medlem pleier, naar vi have forhandlet Et og Andet i Udvalg og ikke have spurgt ham i Forveien, selv om han ikke er Medlem af dette Udvalg, at være meget utilfreds; han var misfornøjet med, at der kom Noget ud af Straffelovsudvalget, og han var ikke tilfreds med, at der kom Noget ud af Hærsudvalget ifjor. Nu paa engang følge vi det ærede

Medlems Anvisning; vi gaa saa aabent frem som muligt; vi ville ikke have, det skal begraves i Finantsudvalgets hellige og hemmelige Rum; vi gaa med vore Tilbud lige ind i Salen og sige til Regjeringen, at, hvis den hellere vil have Kanonerne paa næste Aars Finantslov og saa have disse Summer, saa kan den faae dem, men hvis ikke, kan den lade være. Men vi gaa kun ind derpaa under den Forudsætning, at Regjeringen nøies med, hvad den faar paa Finantsloven. Vi gjøre det saaledes, at Thinget er med i Forhandlingerne. Hvorfor skulle de ærede Medlemmer her ikke være værdige til at høre derpaa ligesaa godt som Finantsudvalget? Men saa er Alenheden paa urette Plads; saa siger det ærede Medlem: Nei, det skulde ske i Finantsudvalget, saaledes havde han baaret sig ad. Men det ærede Medlem maa undskyldte, det er en meget farlig Ting at have som politisk Pragis altid at være misfornøjet med, hvad andre Partier gjøre, og at ville gjøre det Modsatte af, hvad andre Partier gjøre; derved kan man ogsaa komme til at gjøre det Modsatte af, hvad man selv vil. — Jeg har været nødt til at gjøre dette Tilsvaer noget udsærligt, fordi det ærede Medlem gjentagne Gange brugte det Ord „Overbud“ og sammenlignede det Bud, vi nu gjorde, med det Bud, vi gjorde i 1877—78. Budet i 1877—78 var et Overbud, det er rigtigt. Dengang gjorde vi ved 2den Behandling et Bud paa 1 Mill. Kr., og høv 6—700,000 Kr. over ved 3die Behandling, men Finantsloven kom dengang til at fremgaa af en Overenskomst mellem 2den og 3die Behandling, det er rigtigt. Men ligesom der dengang skete et Overbud fra 2den til 3die Behandling, idet den finantsielle Grændse forandrede, ligesaa vist er det, at denne Gang er den finantsielle Grændse fuldstændig den samme, og, hvis det ærede Medlem havde gjort sig den Alenhed at læse mine Udtalelser fra 2den Behandling igjennem, vilde han ikke falde paa den Slags Udtalelser. Ved 2den Behandling blev det udtrykkelig sagt, at det var os fuldstændig ligegyldigt, hvad der bevilgedes indenfor en vis Grændse, nemlig 1,900,000 Kr.; det kunde være Kanoner eller andre Positioner, som vi ved 3die Behandling eller inden 3die Behandling kunde enes med Regjeringen om at forandre efter Regjeringens Ønske. Der er altsaa ikke Tale om, at der er budt en Smule mere af os ved 3die Behandling, end der er budt ved 2den Behandling; vi havde budt ved 2den Behandling fuldstændig det Samme, som vi have budt nu igjen, og det, vi have lagt Vægt paa ved 2den Behandling, nemlig Summen, lægge vi ogsaa Vægt paa her. Altsaa er det ogsaa urigtigt, naar det ærede Medlem siger, at det er forfaste Bevillinger, vi nu give. Vi have aldrig forkastet disse Bevillinger for deres Realitets Skyld, men have udtrykkelig erklæret, at den reelle Side var os komplet ligegyldig, hvad det